

KARDEŞLİK

Dünyanın en güzel duygularından biridir kardeşlik. İnsanın kardeşi olmasının verdiği duyguları başka hiçbir şey veremez insana, kardeş demek bir dost demektir, arkadaş demektir, canından bir parça demektir, paylaşmak ve fedakârlık yapmak demektir.

Zor durumda olan başına bir şey gelen birinin aklına önce kardeşi gelir. Kardeşler her zaman birbirinin en büyük desteğidir ve en iyi arkadaşıdır. İnsan kardeşi için birçok fedakârlık yapar. Ne zaman başımız sıkışsa kardeşimiz aklımıza gelir. Kardeş demek paylaşmak demektir. İnsan her duygusunu kardeşiyle paylaşmalı, mutsuzluğu da, mutluluğu da. Çünkü kardeş demek her zaman güvенеbildiğin bir omuz demektir.

Kardeşlerin birbirine olan sevgisinden bir menfaat söz konusu değildir, kardeşlere birbirini safça sever, iki kardeş bazen kavga da eder ama ne olursa olsun birbirini sevmeye devam eder.

Kardeşlik sadece aynı anneden doğmakla olmaz. Tüm Müslümanlar birbiriyle kardeşlerdir. Hepimiz Adem'in ve Havva'nın çocuklarıyız. Hz. Peygamberin (sav) ümmetiyiz. Kardeşliği çoğaltmak bizden bir şey eksiltmez tam tersine çok şey katar. Daha çok kişiyi sevebilen kalp zaten cenneti de hak eder.

Çünkü bu kardeşlik duygusuyla onun acısına, derdine, sevincine ortak olur. İnsani duygulardan gelir. Cennet'e, ödüle layık bir insan olur.

Rukiye KARA

Yolda yaralı bir hayvan gördüğümüz zaman üzülmüyoruz. Bize ister uzak bir kardeşimiz acı zulüm altında iken üzülmüyorsak ya da sadece üzülmekle kalıp dilimizden, elimizden geleni yapmıyorsak kardeşliğin zayıf bir halkasıyız demektir.

Bu şekilde Cenab-ı Hakk'ın bizi almak istediği cenneti de hak etmiş olmayız. Yoksa biz Müslümanların böyle bir hedefi yok mu?

Kübra TAŞKIN

YALNIZLIK SANCILARI

Yalnızlık...

Ah şu yalnızlık boğazıma düğümleniyor. İnsanın aklına yalnızlık deyince neler geliyor? Peki, bizi bu kadar yalnız bırakan değerler nedir? Aklımız fikrimiz var biz neden bu kadar yalnızız? İnsanların akıllarına takılan daha nice yalnızlık soruları. Zaten şiir de bunu ifade eder. Yalnızlığın üzerine yazılmaz mı?

Evet yalnızlık... Yalnız ardıç misali. Kulağa nasıl geliyor? İnsanlara huzura, maneviyata sürükleyemeyen bir yalnızlık mı yoksa tam tersine her şeyi onda bulduğumuz bir yalnızlık mı? İnsanın içinde bir sürü gezen yalnızlık solucanları... Derin düşüncelere daldıran duygumuza, benliğimize çıkararak, bizi onlara geri döndüren yalnızlık. Yalnızlık insanlardan uzaklaşmış bir düşünce toplumu. Hem yalnızlık nedir ki? Allah'a koşan, muhabbeti arayan genç mi yoksa zıvanadan çıkan, kapitalist düşüncenin doruklarına kadar ulaşan toplumlar mı yalnız? Zaten Allah için olursa bu şeyin adı yalnızlık değil O'na karşı bir aşk olur. Yalnız insandan söz ediyorsak bir kere dertlidir. Aslında onu o içindeki yalnızlık olgunlaştırır. Yalnız kalınca insan belki de hiç düşünmediklerini düşünür. İçi huzurla dolar. İnsanların kalabalığından gürültüsünden uzaklaşmıştır. Daha özgür hissediyordur kendini. Bazen de yalnız kalmak insanlara acı verir. Cahit Zarifoğlu der ki: "Ah şu yalnızlık, ne yana dönsem kemik gibi batır." Burada yalnızlığın verdiği acı, hüznün vardır. Aşkını içine atmış bir adam. Yalnızlığıyla savaştan bir adam. İnsanın canı acıdikça daha çok sarılıyor yalnızlığa... İnsanlardan bıkmış sanki tek çareyi yalnızlıkta bulmuş.

İnsan yalnızlıkla öğrenmiştir bazen hayatın gerçeklerini. Yalnızlık ona kimin yanında olmadığını, acıyı, huzuru göstermiştir. Acaba gerçekten yalnız mıyız? Ya da yalnız kaldığımızda yalnızlığın hakkını verebiliyor muyuz?

Keşver KILIC

SÖYLERSEN

Kaybedersin kendini.
Söylersin,
Dökersin dilindeki zehri.
Zehirlersin.
Sonra aklın gelir,
Zehir bitince.
Fark edersen,
Bir Kabe yıktığımı,
Bir çivi çaktığımı duvara.
Bu sefer kalbin gelir,
Suçunun pişmanlığıyla beraber,
Bir burukluk oluşur.
Gidersin af dilersen,
Affettim der bazen,
Ama duvardaki çivinin izi kalır.
Ufak hatalar bekler artık,
En ufak hata.
Çünkü yara açılmıştır,
Bir daha açılması kolaydır.
Ya da affetmez,
Hakkıdır affetmemek.
Öbür dünyaya bırakır seni,
Suçunun cezasını,
Kâbe'nin yıkışının cezasını.
En eşit hak verene bırakır,
Hakkıdır affetmek veya affetmemek.

Ümrehan SELLİYURT

NESLİMİZ NEREYE GİDİYOR?

Hepimizin kafasında ortak bir soru işareti var. Bu nesil neden anlaşıyor? Bu konuyu ele alacak olursak görüşlerimi bizzat yazıya dökmek isterim. Öncelikli olarak sizlerin düşüncelerini de varsayarak yazmaya dikkat edeceğim.

Gelelim konumuza;

Biz genç nesil aslında birçok şeyin farkındayız. Yalnızca kendi bildiğimizin doğru olduğunu düşünüyoruz. Kim bilir bugünün büyükleri ne yanlışlar, ne doğrular yaparak geldiler bu yerlere. Kimse bize hata yapmayın demiyor. Hata yapabiliriz ama hatalarımızın farkına varıp hatalardan dönüş yolu aramak, ders almaktır bize düşen görev. Biz yeni nesil tek doğruyu kendi bildiğimiz varsayıyoruz. "Aman ne olacak sanki!" diyerek göz ardı ettiğimiz yanlışlarımızı da doğru kılıyoruz. Ama yaptığımız yanlışların zamanla bir tekne misali karaya vurduğunu fark ediyoruz. Bazen yanlışlıkla başladığımız bir işin sonundaki doğruyu görebildiğimiz gibi doğrunun içerisindeki eğriyi de anlayabiliyoruz. Fakat büyük bir olasılıkla gurur meselesi yapıp çevreye yanlış yaptık diyemiyoruz. Bunu demiş olsak belki de büyüklerimiz bize karşı daha anlayışlı olacak. Ama aklımıza bizim üzerimize daha çok gelecekle korkusu geliyor. Bu yüzden olsa gerek büyükler de bizi asi görüyorlar.

Bize iki büyük nimet verilmiş. Başımızda doğruyu gösterenlerimiz ve doğruya yanlış ayırabilmemize yarayan bir aklımız var. Bu iki büyük nimetimizin kıymetini bilmeliyiz. Bizler hatalarımızla büyüyoruz. Ama yaşımız gereği noktalara değil tek bir noktaya odaklanıyoruz. Hep kendi bildiğimizi doğru sayıp burnumuzun dikine gidiyoruz.

Arkadaşlar, insanlık nesilden nesile değişiyor. Bizden öncekilerin geçtiği yaşlardan bizler de sırayla geçiyoruz. Biz zorluk nedir bilmiyoruz. Hep rahat olduğumuz için yani ailelerimiz bize mümkün olduğu kadar imkân sunduğu için hayatın zorluğunu bilmiyor olabiliriz. Biz yeni nesil, teknolojinin çok hızlı gelişmesi sonucu değişiyoruz bir nevi. Çünkü, teknoloji geliştikçe içine kapanan insan sayısı artıyor. Hangimiz eve gidince ailemizle vakit geçiriyoruz? Ya bilgisayar, ya telefon, ya dersler... Kısacası pek vaktimiz olmuyor. Aslında istesek vakit bulabiliriz ama bazen gençler özellikle ergenlik çağında aileden sıkılır. Belki de bu yüzden vakit bulamıyoruz.

Neden arkadaşlarımızla anlaşamıyoruz konusuna gelince; genelde fikir ayrılığı neden oluyor bu duruma. Ya da birisi diğerinden daha farklı davranıyorsa, onu farklı kılan bir huy, kişilik, kıyafet, tarz varsa ve diğerleri bu durumu kendi bilinçaltına farklılık olarak yerleştiriyorsa oluyor bu sorunlar. "Peki, sadece genç nesilde mi sorun?" diye soracak olursak... Tabi ki değil. Etkileyen çok sebep var.

Küçüklerimin büyüğü, büyüklerimin küçüğü olarak herkesten yardım istiyorum. Bizler bu sorunu çözebiliriz. Evet, akıl akıldan üstündür. Fakat kimse mükemmel değildir. Hepsini bir kenara biz hepimiz babalarımızın prensesi, annelerimizin kıymetlisiziz. Elimizdekilerin kıymetini bilmeliyiz. Mesela ailemizle daha çok vakit geçirip teknolojik araçlarla daha az uğraşarak, fikir ayrılığı yerine anlaşmaya çabalayarak sorunu halledebileceğimize inanıyorum.

Genel sorunlarımız;

-İhmal edilen çocuklar.

-Kuralsız çocuklar.

-Kişiden kendi kişiliğine ait olmayan davranışların istenmesi.

-Kişinin kendi yeteneklerinin farkına varmayıp bir başkasını üstün görmesi.

-Hedefsizlik.

-Özgüvensizlik.

-Hobilerinin olmaması,

-Hep 'Ben' düşüncesi.

-Rekabet içerisinde olma (olumsuz bir rekabet, çekememezlik).

-Olumsuz gruplaşma.

-İletişim bozukluğu.

-Aileden çok arkadaşlarını ön planda tutma.

-Ailenin kendi içerisindeki sorunları dışa vurması.

-Üzerine çok düşülen çocuklar.

Farkındaysanız gözde aşırı büyütecek sorunlarımız yok. Ailemiz sağlıklı, sağ ve yanımızda ise gerisi teferruat. Sorunları gözümüzde büyütme de bir çözümdür aslında.

"Dünyanın en kötü insanı bile olsa hiçbir anne baba üzülmeyi hak etmiyor. Çünkü ailen ne ise sen de o'sun."

Semsi Nur GÜMÜŞ

DAHA YAŞ ON YEDİ

Daha yaş on yedi

Kocaman bir ömür geçmiş sanki üstümden

Taşımam gereken kocaman yükler verilmiş...

Ama yaş on yedi değil sanki!

Daha yaşlı hissediyorum

Gençliğimin baharı değil de

Sanki yaşlılığın kışını yaşıyorum

Dallarım da tomurcuklar yok, yaprak döküyorum

Hiç yeşillenmeyecekmiş gibi

Dertlerimi söküp atacakmış gibi...

Ama dertler gövdemde yapraklarımda değil.

O halkalardan oluşmuş her yaşım

On yedi ayrı sene, on yedi ayrı hazan...

Ben hazanla doğmuşum, hüzün benim adım

Gam ve kederlerden oluşmuş duvarlarım

Saf acıdan kapılarım

Ben eylül çocuğuyum,

Hazanla bir doğmuşum...

Elif Sena BAYRAKTAR

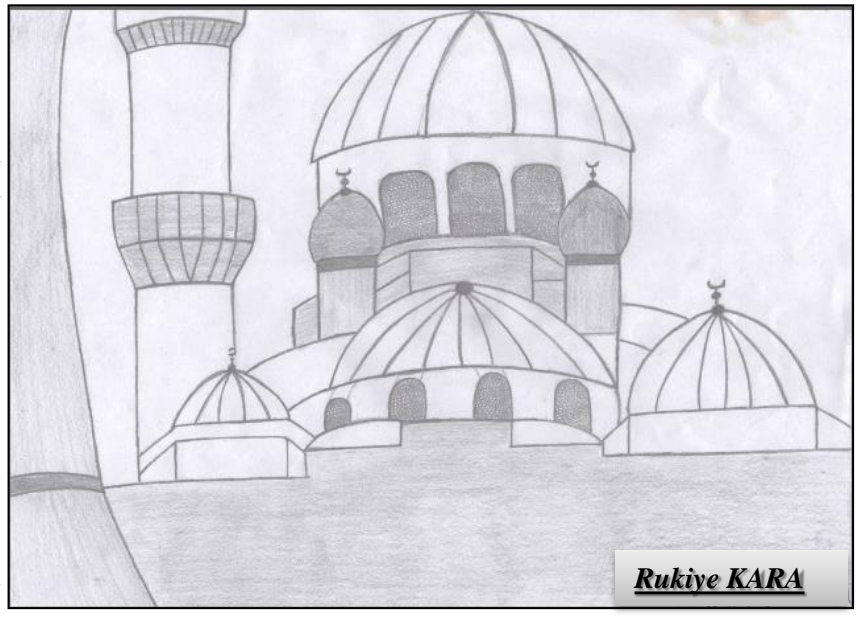

BEKLENMEDİK ÖLÜM

Öğretmenimiz bugün derste Yahya Kemal'in "SESSİZ GEMİ" adlı şiirini okuyordu. Öğretmeni dinlerken diğer yandan da düşünmeye başlamıştım. Elbet ölecektim, bunu biliyordum ama daha çok erkendi. 16 yaşındaydım, ölemezdim... Böyle düşündüğüm için namazlarımı kılmamış ve tesettüre girmemişim. Aslında annem beni sık sık uyarırdı. Özellikle de namaz konusunda. Ama ben hep annemi geçiştirirdim. Annem hem tesettürüne hem de namazlarına her zaman dikkat ederdi. Benim de öyle olmamı istiyordu. Ben de istiyordum tabi ki ama daha çok erkendi. Şimdi gençliğimi yaşamalıydım, eğlenmeliydim.

Çalan zilin sesiyle düşüncelerimi bir kenara bırakıp eve doğru yola koyuldum. Yolda giderken hastanenin önünden geçiyordum. Hiç sevmezdim hastaneleri ölümü hatırlatırdı bana. Ambulans gelmişti bir an durdum ve ambulandan indirdikleri sedyeye baktım on, on bir yaşlarında bir çocuk sedyeye yatıyordu. Olamazdı değil mi? Olmamalıydı, henüz çok küçüktü. Ölmek için çok gençti. Yaşayacakları vardı, koşup eğlenecekti ah... Sahi hep yaşlılar mı ölürdü? Korkmuştum. Çünkü anladım ki ölen ben de olabilirdim. Genç, ihtiyar demeden kapı çalmak için emir bekliyordu Azrail...

Bir an önce eve gidip tövbe etmeliydim. Abdest alıp namaz kılmalıydım. Bu kadar çok günahım varken, Rabbim beni affedecek miydi? Affet Allah'ım ne olursun affet. Dünya hayatına dalıp seni unuttuğum için, günde beş vakit sen beni yanına çağırırken başka işlerle vakit geçirdiğim için, senin verdiğin emirleri yerine getirmediğim için affet. Çok sevdiğim bir arkadaşım yanına çağırıldığında koşu koşu giderken, sen çağırıldığında nasıl oldu da yanına gitmedim? Kitap okumayı çok sevdiğim halde neden hiç Kur'an-ı Kerim meali okumamıştım. Eve gider gitmez annemden bana abdest almayı öğretmesini istedim ve birlikte namaz kıldık. Annem bana Kur'an öğretecekti ama ilk olarak Kur'an mealini okumak istedim.

Rukiye KARA

Okuduğum ilk ayet "o tövbeleri çok kabul edendir, çok merhamet edendir."(Bakara 54) buyruluyordu. Hıçkırma hıçkırma ağladım secdede. Tekrar tövbe ettikten sonra anneme beni namaza kaldırmasını söyleyerek uyumak için yatağıma yattım...

-Elif kızım kalk hadi, namaz vakti girdi. Kalk namazımızı kılalım, güzel kızım.

-Elifim uyan!

-Elif!

Elif artık sonsuzluğa göçmüştü. Annesi yatağın kenarında bir not buldu. Notta! Üzülme anneciğim, sakın ağlama Rabbim beni affetti

Bizim ölüm vaktimiz kim bilir ne zaman? Rabbimiz huzuruna varacağımız o güne hazır mıyız? Azrail kapımızı çalmadan tövbe edenlerden olmak duasıyla...

Selamette...

Elif ERDOĞAN

SESSİZCE UNUTMAK GEREKİR BAZEN

Bazen vazgeçmek gerekir sessizce...

Fark ettirmeden kendi kalbin bile hissetmeden gitmen gerekir. Canının canı sızlıyordur, çünkü ondan daha çok sevmeye başlamışsındır ve onun seni, senin kadar sevmemesi düğümler boğazını. Yutkunursun, umutlarının, hayallerinin kursağında takıldığını bile bile yutkunursun. Tırnaklarına kadar işler yokluğu ve en küçük hücrene kadar üşürsün. Fırtınalara kapılır onunla yelken açtığın gemin, seni öylece bırakır açıkta, sürüklenirsin bilmediğin karanlık adalara... Korkarsın sen karanlıktan ya da korktuğun karanlık değil de tek ışığının sönmüş olmasıdır. Bundan korkarsın. Ve bazen unutmak gerekir.

Unutursam daha çok canım yanar diyeceksin ama tekrar dönüp bakacaksın arkaya... Yanacak bir canın kalmış mı? Ruhunu söküp alır içinden. Bakışlarını alır gözlerinden. Sonra koskoca bir yalnızlık bırakır, istediğin gibi yaşa... Bataklık içine düşer hayallerin. Çırpındıkça dibe çöker kurtulamazsın. Yüreğinin direği sizler, hangi direk alışabilir o kadar duygunun asılmasına, kim gözünü kırpmadan izleyebilir umutlarının yok oluşunu? İzlemeye zorlanırsın, izler ve her seferinde gözünü kırparsın, kirpiklerine sağanaklar yağar, boğulursun. Onunla yaşıyorum derken "O" olup yaşamaya başlarsın. Gittiği gün bunu fark edersin, seni alıp götürmüştür senden. Bomboş kalırsın.

Sultan DOĞAN

SESSİZLİK

Duydunuz mu sessizliği ne çok sessizlik çıkarıyor.
Sessizlikte kalbinin atışını, nefesini duyuyor musun?
Allah'ın adı kalbinin atışını, Allah'ın varlığı nefesini...
Ses çıkarma, sus dinle kalbinin ve nefesinin hecelerini,
Kalbine yükle kelimeleri, sessizlikte konuş...
Kapat gözlerini ve durdur kalbindeki kelimeleri,
Kapat sensizliğe kendini.
Ve de ki;
Ben ,yalnız Allah'a anlatırım dertlerimi,
Bazen de Allah'ı anlatırım dertlerime...

Neslihan KAYA

GETİRDİN

Selam sana sevgilim.
Gönül bağına ulaşan, mihman.
Hoş Aşk'lar getirdin.
Seni anıyorum, seni arıyorum şimdilerde.
Bakıyorum Kale'den
Tüm Ankara'ya.
Cemre gibi toprağa düşüşünü bekliyorum.
Ankara ovasında açan çiçeğim.
Seni uzaklarda aramaktan gözlerimi alıkoydum.
Çünkü sen tam buradasın.
Kalbim seni anıyor; aramıyor.
Kalbin çınlasın.
Sevgilim.

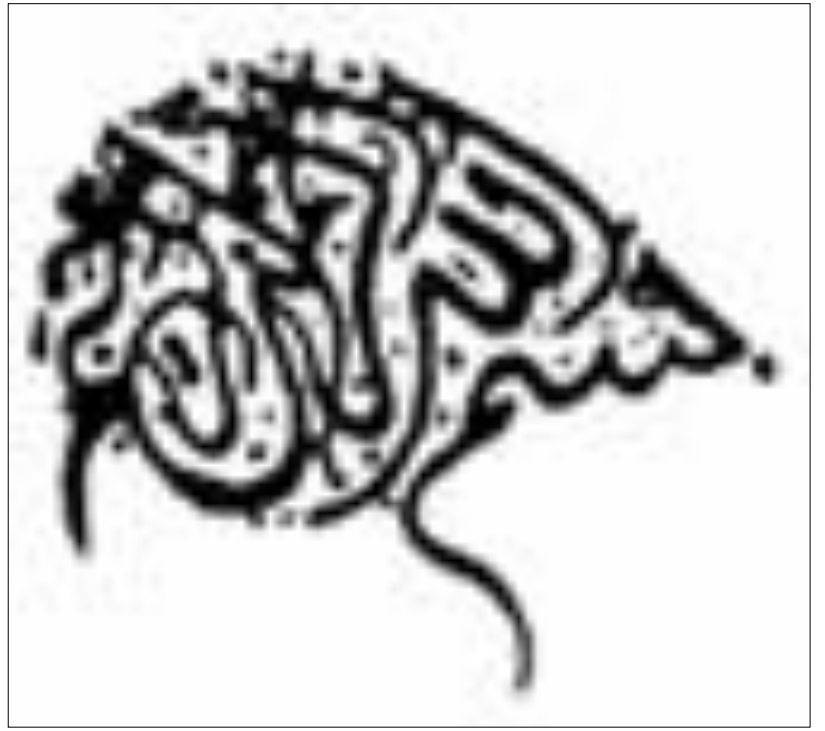
Gizem GENÇER.

TAŞ DEYİP GEÇME

Taş korkardı... Ola ki birisi onu yolun kenarına atacak da birinin ayağına çarpıp can yakacak. İnsanı incitmekten, kırmaktan korkardı. Oysaki biz korkmazdık, umrumuzda olmazdı, hatta kimilerimizin hoşuna giderdi kalp kırmak. Ne zaman katılaştı kalplerimiz? Sezai Karakoç'un da dediği gibi " Taşların bile kanar yüreği. "

Yol olur, yön gösterirdi taş. Haa gurur ve kibir de yoktu taşta. Yol gösterirken kibirlenmediği gibi, üzerine basıldığında da kızmazdı kimseye, boyun eğmeyi bilirdi. Peki ya biz? Taş kadar zahmet çekmediğimiz halde taşın on misli kibirlilik. Taş nehirde beklerdi, beklerken de bir sürü suya maruz kalırdı, kendinden parçalar eksilirdi belki ama yine de beklerdi, sözünden dönmezdi ki bizler iki gün sonra verdiğimiz sözü bile unuttur durumdayız...

Taşları üst üste koyduğumuzda birbirlerine kenetlenirler, bir bina oluştururlardı, öyle sağlam tutunurlardı ki kolay kolay bir depremde yıkılmazlardı. Biz kardeşlik, dostluk kelimesi nedir bilmezken, başımız sıkıştığında arkadaşını yarı yolda bırakmayı bilirdik ama! Ağırlığı vardı taşın, sözün arkasında durmayı bilirdi. Kuldan korkup taviz vermezdi duygularından. Şimdi kimse doğrunun arkasında değil; kulun şerrinden korkmaktayız çoğu zaman.

Sevmeyi bilirdi taş, sevdiğinin elinde her şekle girerdi; evet bazen taşta benzemezdi şekli değişirdi. Lakin özünü yitirmezdi. Şeklinin değişmesi çok da mühim değildi. Yeter ki sevdiğinin emrettiği olsun.

Hüdanur YILMAZ

AYDINLIĞA HASRET

Gözlerim bugün biraz daha yorgun hayata...

Allah aşkı için nefes mi lazımdı? Yoksa kalp mi lazımdı?

Zifiri karanlığa sakladım ben nefesimi de kalbimi de, bilemezler nasıl ve nerede olduğumu? Ben gecenin en güzel yıldızlarıyla beraberim. Karanlığın parlayan aydınlığında.

Nasıl ve neredeyim ne önemi var? Karanlık nefsim, parlayan aydınlık ise Allah aşkıma götüren secdem. Her secdem bir parlayan aydınlık, karanlıkta parlayan aydınlık. Secdemın sayısınca hem de, milyonlarca parlayan aydınlık...

Siz izlediniz mi hiç zifiri karanlıkta yıldızları? Ne kadar parlak gözüktüğünü gördünüz mü? Ben gördüm her biri güneşin altındaki elmas gibidir. Hem dış görünüşü gibi, hem de kıymeti gibi...

Şimdi tek tek düşüğünü düşünün; o elmas değerindeki parlayan aydınlıkların. Yokluğunda karanlığım, hasretim, sevdalıyım parlayan aydınlıklara... İçime işler karanlık, kalbim sanki kömür gibi kapkara olur...

Düşürmeyin parlayan aydınlıklarımı, yolumu kaybeder, yolsuz, izsiz, hasretli, sevdalı kalırım. Öldürür bu yol bilmez halim beni, hele bir de sevda katılırsa... Mevlana'nın Şems'e hasreti gibi, Yunus'un Taptuk'a hasreti gibi ben de karanlığın parlayan aydınlığa hasreti gibi yanarım, yok olurum...

Efsa Ömür BAS

AŞKI SÜKUN

Aşk-ı sükun eyler insan.

Aşk gelmeden bilmez mesnevi aşkı,

İlk nefsanî aşkı çeker ki;

Mesnevi aşka ulaşsın.

İlk kıvılcım sıçrasın ki;

Sonra alev oluşsun,

Daha sonra yansın kül olsun.

Gerçek aşkın tadını alsın.

Pervaneye dönsün,

Yanacağını bile bile.

Ateşe, ışığa, nura gitsin.

Döne döne, yana yana gitsin.

Kendini ona teslim ederek.

Sırf Allah için,

Yansın ve kül olsun.

Kayra YÜCEL

ÖZLEYİŞ

Toprakların çiçekleri özlediği gibi

Çiçeklerin yağmuru özlediği gibi

Ağaçların rüzgârı özlediği gibi

Bu kalp de seni çok özledi

Sevda BAĞ

İMTİYAZ SAHİBİ

Özlem KALAY

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Zehra KORKU

YAYIN KURULU

Gülhan MADEN - Ümrehan SELLİYURT

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU KIZ İMAM HATİP LİSESİ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Kamile DÜRSÜN

GÖRSEL DANIŞMAN

Beyhan MOLLAHÜSEYİNOĞLU

Kevser KILIÇ - Hüda Nur YILMAZ

Zehra GÜNER

Atatürk Mah. Fecir Sok. No2

ÇUBUK/ANKARA 0 312 837 01 41